

myllärin
BY
HELSINKI
MILLS

2 • 5

Ikimuistoinen JOULUSEIKKAILU

Lumi pölysi valtoimenaan, ja pihatien pikkuoravat loikkivat syrjään, kun Vehnä, Ohra, Ruis ja Vilja viipottivat kohti tienposkessa nököttävää postilaatikkoa. Jo kaukaa näki, että sen sisällä olisi taatusti postia – naapurien postilaatikkojen luukkujen päällä oli nimittäin tonttulakin muotoiset lumi-paakut, kun taas toverusten laatikon kansi oli tyhjä lumesta – se oli siis selkeästi avattu vastikään.

Vehnä jarrutti niin, että meinasi mennä kumoon. Sitten hän henkäisi syvään ja alkoi raottaa postilaatikon luukkuja. Muut kurkkivat jännittyneenä Vehnän olan takaa.

– Täältä löytyy kimaltava kirje! Vehnä kiljahti innoissaan.

– No, mitä siinä sanotaan? Lue jo! Ruis patisti.

Vehnä selvensi kurkkuaan ja alkoi lukea kuuluvalla äänellä: **Mahtavaa, löysitte perille! Seuraavan paikan vihje kuuluu: se on ollut täällä pitkään ja pidempään. Pienempi kuin vuori, isompi kuin jyvä. Vierivänä ei sammaloidu ja pelissä päihittää sakset aina. Terveisin: Joulupukki.**

Muut hieroivat otsaansa mietteläinään, mutta Ohra astui esiin itsevarmuutta puhken.

– Minä tiedän tämän! Pelaa päivittäin Kauran kanssa kivi-sakset-paperi-peliä, ja oikea vastaus tähän on kivi! Pelissä sakset voittaa paperin, paperi kiven ja kivi sakset. Kivi on ollut täällä pitkään ja pidempään ja on pienempi kuin vuori mutta isompi kuin jyvä. Ja tunnettu sanonta kertoo, että vierivä kivi ei sammaloidu.

– Takapihan vanha siirtolohkare! Siellä se seuraava vihje on takuulla. Täällä ei ole isompaa kiveä kuin se, Ruis äkkäsi.

Toverukset kiitivät kohti takapihan pientä metsikköä. No-peasti kuusien ja pajujen välistä piirtyi valtava harmaa siirtolohkare. Kuin taivaalta pudonnut pienoiskuu, se möllötti

paikallaan jäisellä sammalpatjalla mutta tuntui samalla lempeän turvalliselta. Siirtolohkareen tyvestä törrötti kiiltävä paperinpala.

– Saanko minä lukea kirjeen tällä kertaa? Vilja pyysi.

Vehnä nyökkäsi hyväksyvästi. Silminnähdessä jännittynyt Vilja alkoi lukea ääni väristen:

Hei taas kuomat! Olette te kyllä aika taitavia ratkomaan mysteerejä. Se kerrottakoon, että jouluseikkailu alkaa olla puolivälissä – ja se tulee tietysti loppumaan suureen huipennukseen, sen lupaan! Toivottavasti tähänastinen retkenne on ollut mielekäs ja ikimuistoinen.

Vihje seuraavan kirjeen luo kuuluu näin: Paikka, jolla odotetaan, jolta nousee kyytiin ja johon nousee kyydistä. Tunnistat sen kyltistä, katoksesta ja katoksen seinällä olevista aikatauluista. Tähtkät näyttävät suunnan! Terveisin: Joulupukki.

– Hmm, voisiko se olla parkkipaikka? Tai ehkä se on rautatieasema! Ruis alkoi arvailla.

– Muutoin voisikin olla, mutta lähimmälle rautatieasemalle on tästä paljon matkaa eikä siellä ole katosta, vaan ai-noastaan iso asemarakennus. Enkä ymmärrä, miten tähtkät liittyvät rautatieasemaan – sehän on keskellä ruuhkaista taajamamaisemaa, Vehnä pohti.

– Tämähän on selvä homma! Ohra huusi yhtäkkiä.

– Mikä niin? Mitä sinä oikein keksit? Vehnä kysyi.

– Äkkiä! Lähdetään läheisen linja-autopysäkin suuntaan. Sehän on tien vieressä, kaurapellon kyljessä. Pysäkillä on katos, kyltti ja aikatauluja. Sen on oltava se! Ohra innostui.

Toverukset aloittivat matkansa kohti avaraa, kimmeltävälumista peltomaisemaa.

Mietitään muotoja

Sadussa siirtolohkare muistutti kuuta.

Oletko koskaan huomannut, että jotkin asiat voivat muistuttaa muotonsa puolesta jotain aivan muuta?

Levitä pihamaalle viltti tai muu pehmeä ja lämmin alusta ja asetaudu sen päälle selällesi makuulle. Katsele taivaan pilviä ja koita löytää pilvistä tunnistettavia muotoja: näyttääkö jokin pilvi esimerkiksi koiralta, kissalta, pupulta tai hevoselta?

Muistuttaako jonkin pilven muoto ihmisen kasvoja, kättä tai jalkaa?

Entä huomaatko vaikkapa sydämen muotoisen pilven?

Tunnemaistiaisia: JÄNNITYS

Sadun toverukset kokivat suurta jännitystä siitä, että he saivat alkaa ratkaista vihjeitä ja etsiä kätköjä. Jännitykseen monesti liittyy se, ettei täysin tiedä, mitä on tulossa. Jännitystä voi aiheuttaa tilanne, jota ei ole aiemmin kokenut tai jossa on vielä opeteltavaa. Moni kokee jännittävänä esimerkiksi esiintymisen tai kilpailun – ne vaativat paljon harjoittelua, ja siltikään ei voi varmasti tietää onnistuvansa siten kuin haluaisi.

Oletko sinä jännittäjä vai suhtaudutko tilanteisiin rauhallisesti?

Mikä sinua on jännittänyt viimeksi?

Miten kauan jännityksen tunne on pysynyt ja miten olet saanut jännityksen helpottamaan?

Mennään metsäretkelle

Pieni seikkailu tekee terää! Suunnitelkaa metsäretki ja valmistautukaa siihen oman makunne mukaan.

Metsäretkelle kannattaa pakata sähän sopivat vaatteet ja pimeänä aikana taskulamppu.

Evääksi voi ottaa mukaan esimerkiksi voileipiä, pullia tai muita leipomuksia, välipalakeksejä tai -patukoita, mehua tai kaakaota. Metsässä voi kuulostella ja aistia ympäristöä: minkälaisia puita näette?

Entä mitä kaikkia eläimiä metsässä mahtaa asustaa? Miltä metsä tuoksuu ja kuulostaa?